Ábrahám Erika

Kalács

Hajnali négykor a kertbe
menni fáért, gémberedett
ujjakkal fejteni szét a gyújtóst,
összekocogni, dér száll a
fedetlen rőzse hajából, vinni
deszkapercek hangját a fülben,
hasításkor földre kopognak,
durva akác, a horzsolást nem is érzem,
hamura csöppen a vér, enyhül
a reggel, bögre kovászka
futását ma sem siratni meg,
lisztet szitálni anyám kezével,
életre hajtani, gyűrni a tésztát,
gyomromból a félést,
várni, míg kel a nappal,
megfonni a régi álmot, a lágy
tésztakígyókat hármas fonással,
kikapni a tűzből, átsimogatni,
akár az újszülöttet, langyos tejjel,
pihenjen, tiszta abrosszal betakarni,
roppan a láng,tuskót teszek rá,
megjössz, a foszló szálak
szétválását mutatni büszkén,
hallgatni, hogy leég a parázs.

Örökös bérlő

a házzal járt ötven éve
lakott már itt a néni
az ő rózsáit vágtuk ki legelőbb
húszéves ostobák a múltat
nem láttuk napokig aztán hordta
megint a kávét éltünk
méreg volt sok cukorral

nem mentem be hozzá az elfekvőbe
két kisgyermekem van magyaráztam
vettem rózsatöveket

zsákban hordtam ki a házból a ruháit
egyenként hajtogattam össze őket
az apró mintás otthonka volt felül
utólag mindent megteszünk
szál virággal a tetején szép rendben
állt a zsák az utcafényben
éjjel hányták szét a cigányok